

Csaitanja Maháprabhu
A tanítás nyolc verse

1.

Szívünk tükrét megtisztító,
a létezés erdőtüzét kioltó,
lótuszvirágot holdfényvel nyitogató,
bölcsséggel tápláló,
tenger örömet árasztó,
lépteinket nektárözönnel áldó,
lelkeket szentségben fürösztő,
Úr Krisna, hódolat szent neveidnek!

2.

Neveid számtalan alakban
őrzik szent erőd.
Rajtuk nem fog az idő
– örökké fennmaradnak.
Végtelen kegyelmedet rám hinted, ó, Istenem,
Balsorsomra mégsem ébred bennem odaadó szeretet.

3.

Mint a fűszál, oly szerényen, akár a fa, türelmesen,
alázattal, tisztelettel,
dicsérd Urad énekeddel!

4.

Sem vagyont, sem híveket, sem szeretőt,
sem hírnevet, Világ Ura, én nem kérek.
Vágyam születésről születésre:
csak önzetlenül szolgálni téged!

5.

Ó, Nanda szent fia, bukott szolgád
lezuhant a létóceán örvényébe,
kegyelmedbe végy vissza, kérlek,
lótuszlábadnál bár egy porszem legyek!

6.

Mikor patakszik szememből a könny,
mikor csuklik el szerelemtől hangom,
mikor remeg meg egész testem
szent nevedet kiejtve, ó, Uram?

7.
Százezer év egy pillanat,
szememből záporoz az eső,
egész világ üres nekem:
Góvinda,
Góvinda, Góvinda...
Góvinda nincs velem.

8.
Szent lába bolondját ölelje vagy tiporjon rá,
törje bár össze szívemet, mert nem láthatom.
Bármit tegyen is e csalfán elillanó,
mégis örökre Ő lélekzetem Ura!

Dzsaja fordítása

